

man noget reducerer de Forventninger, man stiller til en saadan Pensionsforbedring, idet jeg tror, at man ved at begrænse sine Forbringelser muligvis lettere kommer til Maalet. Saafrømt der maatte blive nedsat Udvalg angaaende det foreliggende Lovforslag, skal jeg være villig til at forhandle med et saadant Udvalg og i det hele taget gøre mit til, at den Forbedring, man har tilfattet, muligvis kan blive gennemført.

Reisj: Jeg kan indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger, idet jeg i alle væsentlige Punkter kan være enig i, hvad der er fremført af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Wagner). Jeg tror ligesom han, at den talrige Klasse af faste Underofficerer baade i Hæren og Søværnet i længere Tid har været noget stiftmoderlig behandlede i Henseende til deres Lønningvilkår. Vrede Medlemmer ville maasse erindre, at jeg under Finanslovens 1ste Behandling tillod mig at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa dette Forhold. Det vilde ganske vist være det naturlige eller det nærmest liggende, om man vilde søge at tilvejebringe en Forbedring af Lønningvilkårene, men naar man er kendt med Forholdene for Tiden og særlig ogsaa med de økonomiske Forhold, hvorunder vi leve her i Landet i Øjeblikket, vil det jo staa klart for enhver, at der ikke er overdreven megen Udsigt til for Tiden at kunne blive enig om en saadan Forandring i Lønningvilkårene. Noget vilde jo ogsaa være naaet, hvis man kunde naa til at saa indført en Pensionsforbedring for de gamle afgangende Underofficerer af begge Værn; ogsaa i saa Henseende er det jo utvivlsomt, at de Regler og Bestemmelser, som indholdes i den nu gældende Pensionslov af 20de November 1876, saa at sige paa ethvert Punkt ere daarlige og stille vedkommende ringere, end Tilfældet vilde være, hvis de vare undergivne den civile Pensions Ordning efter Loven af 24de Februar 1858. Det er saaledes karakteristisk, at medens man efter den civile Pensionslov efter 30 Aars Tjeneste kan gaa af med $\frac{2}{3}$ af Lønningen i Pension, skulle Underofficererne, for at opnaa den højeste Pension, som det blev fremhævet, have tjent i 40 Aar, og saa kunne de endda kun saa 60 pCt. af deres Lønning eller med andre Ord: den højeste Pension, der kan opnaas, er 840 Kr. Nu er der endda her det mærkelige Forhold til Stede, at det er overordentlig saa af Underofficererne, der opnaa en Tjenesteaalder af 40 Aar, thi altsaa fra, at deres Tjenesteaalder beregnes efter den Tid, de have tjent efter at have op-

naaet 18 Aars Alderen, vil den Omstændighed, at en Soldat i Reglen først kommer i Tjenesten i 22 Aars Alderen, føre til, at der ifflum opnaas en Tjenestetid af 38 Aar, thi han har da naaet 60 Aars Alderen og skal altsaa gaa af. Nu er det ganske vist, at der kan bødes paa disse 2 Aar eller i alt Fald paa det ene af dem derved, at der eksisterer en Bestemmelse om, at ved Tjeneste, som de gøre i Krigstid, eller hvor Hæren eller Flaaden er sat i Krigsberedskab, regnes 1 Aar for 2 Aar, ligesom der gives et Tillegg af 2 Aar, hvis den paagældende har Hæderstegn for 8 eller 16 Aars bodelfri Tjeneste. Det er altsaa kun under disse Omstændigheder, at han kan vente den højeste Pension, og ved nærmere Undersøgelse vilde det ganske sikkert ogsaa vise sig, at det er meget saa af Underofficererne, der ere gaaede af med denne Pensionsfats; i Reglen vil deres Pension vist ikke være over mellem 500 og 600 Kr. Jeg har hørt — jeg ved ikke, om det har noget paa sig — at der tilmed i Militæretaten skulde være sig en Tilbøjelighed, som slet ikke er behagelig for Underofficererne, nemlig saaledes, at de overordnede, naar en Underofficer har naaet Alderen mellem 50 og 60 Aar, skulde mene, at denne Mand egentlig var vel gammel til Tjenesten, og have nogen Tilbøjelighed til helst at vilde se ham gaa af, at de altsaa tilskyndede ham til at søge sin Afsked. Det vilde være uheldigt, hvis det forholdt sig saaledes, hvad jeg imidlertid haaber ikke er Tilfældet. Jeg tror saaledes, at det er paa dette Punkt med Pensionen, man skulde se at hjælpe paa dem og komme til et lille Tillæg til den Pension, der for Tiden hjemles dem. Da der allerede af den højtærede Finansminister er antydet Muligheden af, at der kunde foretages Ændringer og Væmpelser i det foreliggende Lovforslag, kunde jeg ønske at fremdrage et Punkt i de nu gældende Pensionsbestemmelser, som ogsaa forekommer mig egnet til at ændres ved samme Lejlighed. I den nu gældende Pensionslov § 5 hedder det: „Den tilstaaede Pension eller Understøttelse ophører 1) ganske eller forholdsvis, naar den vedkommende af en Statsmyndighed ansættes i en lønnet militær eller civil Bestilling“. Jeg finder denne Bestemmelse rigtig og i enhver Henseende forsvarelig, naar Talen er om en af Staten lønnet Bestilling; det forekommer mig ganske naturligt, at der, naar den paagældende efter ikke længere at kunne gøre Tjeneste i Militæretaten ansættes i Statens civile Tjeneste, tilvejebringes en Balance mellem den Pension, han skulde have, og den Løn, han oppebærer i sin ny Stilling, saa at vedkom-